

GILLIAN KING

***TOEVAL
BESTAAT
NIET***

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Gillian King
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Martine van der Moolen Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1714 3
ISBN 978 94 027 7432 0 (e-book)
NUR 301
Eerste druk maart 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Nu

Keet

Het voelt alsof er honderden mieren door mijn maag marcheren. Ik kan dit. Natuurlijk kan ik dit. Dit is waar ik goed in ben. Ik leg een hand op mijn buik in een poging mezelf te kalmeren.

Zo onopvallend mogelijk werp ik een blik op mijn nieuwe collega, Seger. Hij lijkt totaal niet zenuwachtig. Natuurlijk niet. Hij werkt hier pas twee maanden, maar hij gedraagt zich alsof hij dit bedrijf eigenhandig heeft opgericht. Zoveel zelfvertrouwen.

Ik geloof dat ik hem niet mag. Niet dat ik daar echt een goede reden voor heb, maar mijn onderbuikgevoel zegt genoeg. Dat gebeurt me niet vaak, want normaal kan ik met iedereen overweg. Maar bij hem is er iets wat me dwarszit. Al lijkt niemand het met me eens te zijn; mijn collega's zijn dol op hem. Gisteren nog vroeg Caya hem om advies. Hem? Ik ben al jarenlang haar favoriete vraagbaak. Ik geef gevraagd – en toegegeven, zeker ook ongevraagd – adviezen over... over alles eigenlijk. En dat wordt gewaardeerd. Of beter gezegd: dat werd gewaardeerd. Want opeens is Seger hun heilige goeroe geworden.

Nu kan ik niet ontkennen dat hij lekker makkelijk praat en overkomt als iemand die je heel graag in je team wilt hebben bij een pubquiz, maar dan nog. Ik weet óók dingen. Ik ben ook slim.

Ik adem diep in. Nog twaalf minuten. Weken van voorbereiding hebben geleid tot deze ene, cruciale pitch, waar ik meer dan trots op ben. Ik weet zeker dat ik deze opdracht binnen ga slepen.

Nou, eigenlijk weet ik het helemaal niet zeker, maar probeer ik mezelf moed in te spreken. Voorheen kreeg ik automatisch alle grote klanten toegewezen en leek een promotie binnen handbereik. Maar sinds de fusie

is alles veranderd. Nu moeten we onze ideeën pitchen en bepaalt de nieuwe directie wie de opdracht krijgt: Seger of ik.

Ik sluit mijn ogen even. Het voelt alsof mijn hele carrière op het spel staat. Onzin natuurlijk, maar de geruchten bij het koffieapparaat nemen toe. We zijn met te veel. Er moet worden ingekrompen. Er is slechts plek voor één creative director. Dat betekent dat Seger moet vertrekken. Of ik. Ik wil die roddels niet geloven, maar toch knagen ze aan mijn zelfvertrouwen.

Als ik mijn ogen weer open, kijkt Caya me onderzoekend aan. ‘Je bent toch niet zenuwachtig?’ vraagt ze bezorgd.

‘Niet zo hard,’ sis ik. Mijn blik schiet naar Seger, die het gelukkig niet heeft gehoord. Ik haal diep adem en recht mijn rug. ‘Ik ben niet zenuwachtig. Gewoon... gezond gespannen.’

Ik probeer een glimlach te forceren, maar het lukt niet. Wie hou ik eigenlijk voor de gek? ‘Ik ben al drie keer naar de wc gegaan zonder resultaat,’ geef ik schoorvoetend toe. ‘Ik heb geen idee wat er met me aan de hand is. Ik voel me net een junior.’

‘Zo onnodig. Jij bent Keet van Brederode. Ons multitalent. Je blaast ze allemaal omver, ik weet het zeker.’ Ze slaat haar arm stevig om me heen. ‘Je kunt dit, Keet, echt.’

Ze heeft gelijk. Ik ben award winnende Keet. Ik moet me niet laten opfokken door al die veranderingen. Iedereen is altijd blij met mijn werk.

Ik wenk mijn teamleden en buig samenzweerderig naar voren, klaar om ze met een laatste peptalk op scherp te zetten. Maar dan komt Seger aangelopen. Hij draagt een duur pak en heeft zo’n loopje dat uitstraalt dat hij zichzelf belangrijk vindt. Meteen heb ik spijt van mijn eenvoudige jumpsuit, maar tot voor kort draaide het op dit kantoor om je ideeën en niet om je outfit.

Ik volg hem de vergaderruimte in. Sinds de fusie heeft de ruimte een flinke upgrade gekregen. De oude, versleten stoelen zijn vervangen door luxe, ergonomische exemplaren. De gloednieuwe tafels staan in een U-vorm opgesteld, zodat iedereen goed zicht heeft op de spreker. Op iedere tafel ligt een notitieblok en een pen klaar. Het voelt allemaal zo officieel aan. Ik herhaal de eerste zinnen van mijn pitch in mijn hoofd. Als ik straks begin te praten, moet ik ze meteen weten te prikkelen.

Om mezelf een houding te geven plaats ik mijn laptop op een van de lege tafels. Ik rommel wat aan het toetsenbord. Hoe meer directieleden plaatsnemen op hun stoel, hoe verkrampter mijn schouders voelen. Wat is er met me aan de hand?

Ik dwing mijn schouders omlaag. Mijn team rekt op me; ik moet leveren. Ik had eigenlijk gehoopt dat ik zou mogen starten, maar Machteld, Segers directeur die sinds de fusie ook mijn directeur is, stapt op Seger af. Haar hand belandt op zijn rug. Niet voor het eerst, trouwens. Het is me niet ontgaan dat haar vingers regelmatig hun weg naar zijn bovenlijf vinden. Als ik de kantoorroddels moet geloven hebben die twee het héél gezellig met elkaar, maar ik kan me dat niet voorstellen. Machteld is getrouwd, ze heeft twee kinderen en ze is ruim tien jaar ouder dan Seger.

Ik ga naast Caya zitten en kijk hoe Seger naar het midden van de U-vormige opstelling loopt. Hij neemt een moment om de kamer rond te kijken, zijn blik blijft steeds even rusten op elk van de directieleden.

‘Goedemorgen, allemaal. Zal ik dan maar starten?’ Hij strijkt ontspannen met zijn hand door zijn warrige bruine haar. Hoewel, warrig? Het zou me niets verbazen als hij iedere nonchalant vallende pluk precies zo heeft gemodelleerd.

Als hij begint te praten valt er een stilte in de kamer. Zijn houding is krachtig en losjes tegelijk. Hij heeft zijn woorden overduidelijk zorgvuldig gekozen, maar hij brengt ze zo natuurlijk dat het lijkt alsof hij ze zo uit zijn mouw schudt.

Ik krijg het met de minuut warmer. Hier kan ik niet tegenop. Ik kijk naar Machteld. Ze hangt nog net niet aan zijn welgevormde lippen. Niet weer. Dit is al de derde keer in twee weken tijd dat Seger me weet af te troeven. En met wat eigenlijk? Hij heeft geen moodboard, geen beeldmateriaal, geen uitgewerkte prognoses. Hij heeft alleen een duur pak, een goed hoofd én een ijzersterk, charismatisch praatje.

Niet alleen Machteld is onder de indruk. Alle vrouwen lijken onder de indruk. Dit is toch geen eerlijke strijd? Gaat het nu om zijn uiterlijk of om zijn creatieve talent?

Nu ik hem zo vol gemak zie presenteren, weet ik opeens wat me tegen-

staat. Hij is het stereotype van het aantrekkelijke rijkeluikindje. Alles lijkt hem aan te waaien, alsof hij nooit heeft hoeven vechten voor zijn plek. Hij bluft zich overal doorheen en vertrouwt vooral op zijn charmes.

Eigenlijk heb ik geen recht van spreken, aangezien ik zelf uit een van de rijkste families van Nederland kom. Maar ik heb alles heel bewust op eigen kracht gedaan.

Na ruim twintig minuten sluit Seger zijn presentatie af. Machteld staat met een overdreven glimlach op. Ze gaat naast hem staan. Weer die subtiële aanraking van zijn schouder. Caya heeft het ook gezien, want we wisselen een veelbetekenende blik.

De zenuwen in mijn maag maken plaats voor irritatie. Het zou om de inhoud moeten draaien. Ons idee is minstens zo sterk als dat van hem. Bovendien, het gaat om een campagne voor vrouwenkleding. Als er iemand is die de doelgroep begrijpt, dan ben ik dat wel.

Ik open mijn laptop en haal diep adem. Zelfverzekerd stap ik naar het midden van de ruimte. Seger komt me tegemoet. Ik voel dat zijn blik even blijft hangen, maar ik kijk bewust langs hem heen.

Met een subtiel knikje geef ik Caya het teken om te beginnen. Op het scherm achter me verschijnt het beeld van een vrouw die over een zebra-pad loopt. Na Segers presentatie voelt het clichématig om beeldmateriaal te gebruiken, maar ik kan nu niet meer terug. Ik schraap mijn keel en til mijn rechterhand iets op. ‘Stel je eens voor dat...’

Een luide ringtone galmt door de kamer. Even ben ik geïrriteerd, maar dan komt het gezellige deuntje me iets te bekend voor. Shit.

Met brandende wangen grabbel ik mijn telefoon uit mijn broekzak. Mijn vader? Hij weet dat ik op mijn werk ben; hij zou me nooit bellen als het niet belangrijk was. Ik wil het gesprek wegklikken, maar een angstig voorgevoel houdt me tegen. Wat als er iets aan de hand is?

Ik zoek oogcontact met Erik, mijn directeur.

‘Sorry, ik moet echt even opnemen.’

Mijn verontschuldigende glimlach naar de directie wordt beantwoord met een zee van fronsende gezichten.

‘Het is belangrijk,’ mompel ik, terwijl ik met snelle passen naar de gang loop.

‘Pap, is het dringend? Ik zit midden in –’

‘Keet, met papa. Hoor je me goed? Ik zit in de auto.’

Mijn vader denkt nog steeds dat niemand hem kan verstaan als hij vanuit de auto belt.

‘Hallo?’

‘Ik hoor je, pap.’

‘Het gaat niet goed met oma. Ze gaat opeens heel hard achteruit,’ zegt hij met een veel te luide stem.

Het voelt alsof de lucht uit mijn longen wordt geperst.

‘Kun je naar ons toe komen? Of is dat lastig met je werk?’

‘Nu?’ vraag ik met een piepstem.

Ik staar naar de deur die naar de vergaderruimte leidt.

‘Ze vraagt naar je.’

Als ik nu vertrek, gaat die opdracht naar Seger, dat weet ik zeker. En niet alleen die opdracht, maar misschien ook wel mijn baan.

‘Natuurlijk, pap. Ik kom eraan.’

2

Nu

Keet

Gehaast loop ik over het grindpad onder de bloesem door. Als kind heb ik hier zoveel tijd doorgebracht, klauterend in de bomen tot mijn vader me weer moest komen redden. Ik weet dat ik dankbaar moet zijn voor alle mooie herinneringen, maar op dit moment voel ik vooral verdriet. De afgelopen maanden ben ik hier bijna dagelijks geweest. Na werktijd ga ik het liefst meteen even bij haar langs. Soms ligt ze diep te slapen, maar dat geeft niet, als ik haar maar even gezien heb.

Mijn oma is als een moeder voor me. Al zou ik eigenlijk niet weten hoe het is om een moeder te hebben, want de vrouw die mij op de wereld heeft gezet, is vertrokken toen ik nog maar een baby was. Ze liet me achter bij mijn vader en heeft nooit meer naar me omgekeken. Ik probeer er niet te vaak aan te denken, maar toch achtervolgt het me als een schaduw.

Bij de voordeur voel ik me misselijk worden. Eigenlijk weet ik al weten dat oma het niet lang meer volhoudt, maar ik ben nog niet klaar om haar los te laten.

Ik stap de gang in en word begroet door Henriëtte, oma's persoonlijke assistent. Vroeger was ik een beetje bang voor Henriëtte; ze keek altijd alsof ze me in het tuinhuisje wilde opsluiten als ik te veel rommel maakte. Tegenwoordig voelt ze als familie.

'Keet, gelukkig, je bent er,' zegt ze met een frons op haar voorhoofd die de ernst van de situatie onderstreept. Ze omhelst me kort en leidt me door de lange gang. Aan de muren hangen schilderijen en foto's van de vorige generaties Van Brederode. Het voelt altijd alsof hun blikken me volgen terwijl ik voorbijloop.

Voor mij is mijn oma gewoon mijn oma. Maar voor de buitenwereld is ze Marcia van Brederode, de schatrijke weduwe van Anton van Brede-

rode. Ik heb geen herinneringen aan mijn opa; hij stierf voor mijn geboorte. Maar zijn erfenis is ronduit indrukwekkend. Ik ben trots op zijn wereldwijde imperium van luxe hotels en restaurants, al heb ik, in tegenstelling tot mijn vader, nooit voor het familiebedrijf willen werken. Dat past niet bij mij.

Zoals altijd valt mijn blik op de foto van mijn vader, Bas, en zijn jongere broer Roan. Ze verschillen als dag en nacht. Mijn vader heeft een diep serieuze uitdrukking, alsof de zorgen van de wereld op zijn schouders rusten. Zijn kortgeknipte haren zitten netjes in model. Oom Roan staat naast hem met een brede grijns, glinsterende ogen en wild, golvend haar. Hij is een kop groter en ziet eruit alsof hij zo uit een film is gestapt.

Vroeger stelde ik altijd veel vragen over oom Roan, maar al snel had ik door dat niemand graag over hem praat. Oom Roan is de Voldemort van onze familie. *Hij die niet genoemd mag worden.*

Bij het bereiken van oma's slaapkamer aarzel ik even. Maar met veel moeite forceer ik een flauwe glimlach op mijn gezicht en duw de deur open.

Oma ligt in het midden van haar bed, onder een wit laken. Haar gezicht is bleek en ingevallen, maar haar lippen zijn keurig rood gestift. Het maakt niet uit hoe ziek ze is; ze wil er altijd elegant uitzien.

Ik had verwacht dat haar ogen gesloten zouden zijn, maar dat is niet het geval. Haar lippen krullen lichtjes omhoog wanneer ze me herkent. Ik begroet mijn vader en de verpleegkundige, die naast het bed staan, en ga voorzichtig op de rand van het matras zitten.

'Hoi, oma,' zeg ik zacht. Ik buig voorover om een kus op haar wang te drukken. Mijn vingers verstrengelen zich met de hare, maar haar hand voelt krachteloos aan.

De tranen prikken meteen in mijn ogen, toch dwing ik mezelf om niet te huilen. Niet nu. Ik wil niet dat oma ziet hoeveel verdriet ik om haar heb.

Mijn ogen blijven hangen bij de twee gouden fotolijstjes op haar nachtkastje. In het linker prijkt een foto van mijn opa, in het rechter een uitbundig lachende oom Roan. Mijn vader is nergens te bekennen. Dat moet hem ergens toch wel kwetsen? Of is hij inmiddels gewend geraakt aan de schaduw van zijn broer?

Oma opent haar mond om iets te zeggen, maar er komt slechts een onverstaanbaar gefluister uit. Ze lijkt onrustig, haar borstkas deint steeds sneller op en neer.

‘Rustig maar, oma.’ Zachtjes streel ik over haar grijze haren in een poging haar te kalmeren. Haar kin begint te trillen en haar ogen vullen zich met tranen.

‘B–b–brief,’ fluistert ze schor. ‘Brief.’ Ze ademt moeizaam uit, alsof haar laatste krachten wegvloeien.

Brief? Ik knik geruststellend, ook al heb ik geen flauw idee waar ze het over heeft. Ze ijlt de laatste tijd wel vaker. Maar als ik naar mijn vader kijk, zie ik meteen dat hij wel weet wat oma bedoelt. Hij staart met een ondoorgroendelijke blik voor zich uit.

‘Wat is er, pap?’ Zijn uitdrukking alarmeert me. ‘Pap?’ herhaal ik, maar nu iets dwingender.

Hij kijkt opzettelijk langs me heen. Zijn hoofd buigt naar de grond. Er is iets mis, dat is wel duidelijk.

Ik kijk naar mijn oma. Ze beweegt haar hoofd zachtjes heen en weer op haar kussen. Haar magere vingers klampen zich vast aan die van mij.

In haar ogen zie ik schaamte. Haar lippen trillen zachtjes in een laatste poging om haar boodschap over te brengen. ‘Brief,’ fluistert ze nog een keer, haar stem zwak en trillend.

Ze draait haar gezicht naar mijn vader, haar ogen met moeite geopend.

Hij knikt zachtjes, als teken dat hij haar heeft begrepen.

Haar mondhoeken veren iets omhoog, maar ik voel haar vingers ver-slappen in de mijne.

Met een diepe zucht vallen haar ogen dicht. Voorgoed.

Nu

Keet

Mijn vader zit stilletjes aan het hoofd van de tafel. Hij is overduidelijk verdrietig, toch probeert hij zich groot te houden. Henriëtte heeft toast met ei voor ons klaargemaakt, maar ik krijg geen hap door mijn keel.

Het is niet te bevatten dat oma er niet meer is. Ze zat altijd naast me, in een mooi mantelpakje, met keurig geföhnde haren en glimmende schoenen. Mijn oma was zo'n stijlicoon.

Ze had graag gezien dat ik voor het familiebedrijf was gaan werken, al heeft ze dat nooit uitgesproken. Ze steunde me altijd onvoorwaardelijk. Zelfs toen ik een destructieve relatie had met Maurits, die zijn spiegelbeeld interessanter vond dan mij.

Ik prik met mijn vork in een stukje ei. Ik kan nu niet eten. Het verdriet is te groot en ik moet voortdurend aan oma's laatste woorden denken. Is het egoïstisch als ik nu al over die brief begin? Ik barst van nieuwsgierigheid, maar ik wil liever dat mijn vader er zelf over begint.

Onrustig trommel ik met mijn vingers op tafel, mijn mond half geopend om iets te zeggen. Op het laatste moment hou ik me in en pers ik mijn lippen stevig op elkaar. Precies dan begint mijn vader te praten. 'Je bent zeker wel benieuwd naar die brief waar oma het over had.'

'Brief? Neuh, dat valt wel mee hoor,' mompel ik.

'Kom op, Keet, ik ken je toch?' Hij glimlacht kort, maar zijn gezicht betreft meteen weer als hij uit zijn stoel opstaat.

Ik volg hem met mijn ogen, terwijl hij met zijn rug naar me toe bij het raam gaat staan. Hij draagt het linnen colbert dat ik hem voor zijn verjaardag heb gegeven. De lichte kleur maakt hem wat flets. Nu ik langer naar hem kijk, valt me op hoe ontzettend gespannen zijn schouders zijn.

'Er is dus een brief,' zegt hij. Hij klinkt kalm, maar als hij zich naar me

omdraait zie ik de onrust in zijn ogen. Wat is er in vredesnaam aan de hand?

‘Pap, wat is er met die brief?’ vraag ik voorzichtig wanneer de stilte te lang aanhoudt.

‘Die brief is...’ Hij frunnikt aan de mouw van zijn colbert. Even lijkt het alsof er een vleugje schuld in zijn blik schuilt. ‘Die brief is voor jou. Hij is van je moeder.’

‘Een brief van mijn moeder?’ herhaal ik ongelovig.

‘Ze heeft hem destijds voor je achtergelaten.’

Demonstratief sla ik mijn armen over elkaar. ‘Oké.’ Een bekende, scherpe steek trekt door mijn maag.

‘Oma dacht dat het beter was om die brief niet aan je te geven.’

‘Als oma dat dacht, dan zal dat wel zo zijn,’ murmel ik.

‘Ik heb me heel vaak afgevraagd of het de juiste keuze was,’ zegt hij met spijt in zijn stem. ‘En je oma twijfelde blijkbaar ook.’

Ik laat zijn woorden even op me inwerken. Mijn maag begint steeds meer op te spelen van de stress.

‘Voordat je die brief leest, wil ik je eerst iets vertellen.’ Zijn blik is zo gespannen dat ik instinctief mijn adem inhou.

‘Er waren redenen om je die brief niet te geven. Zoals je weet, vertrok je moeder toen je nog maar een baby was. Ze besloot uiteindelijk terug te keren op het slechtst denkbare moment. Oma was zichzelf niet en het ging eindelijk goed met jou. Je was een vrolijk, zorgeloos kind. Stabiel. Ik wilde je leven niet overhoop halen. Niet opnieuw. En...’ Zijn ogen dwaalen kort naar de grond. ‘...misschien was het ook wel een kwestie van zelfbescherming.’

‘Zelfbescherming?’ herhaal ik zachtjes, terwijl ik zijn woorden in me opzuig als een spons. We hebben het best vaak over mijn moeder gehad, maar tegelijkertijd hebben we het nooit écht over haar gehad. Ik weet dat haar naam Rose van der Beek is. En ik weet dat ze niet gelukkig was, dat ze niet klaar was voor het moederschap. Mijn vader heeft me een paar foto’s van haar laten zien. Ik heb ze vaak bekeken, soms urenlang, en stiekem heb ik geprobeerd om er nog meer te vinden, maar zonder succes. Hij heeft me verteld dat ze dol was op risotto met truffelolie. Haar

lievelingskleur was rood, ze kende alle liedjes van ABBA uit haar hoofd en ze kon waanzinnig goed schilderen. Het was duidelijk hoeveel pijn het hem deed om over haar te praten, dus ik stelde zo min mogelijk vragen. Niet omdat ik geen antwoorden wilde, maar omdat ik mijn vader niet verdrietig wilde maken. Dat was beter. Voor hem dan.

‘Jouw moeder was mijn grote liefde,’ vervolgt hij met een pijnlijk lachje. ‘Maar haar grote liefde was mijn broer Roan.’

‘Oom Roan?’ breng ik stamelend uit. ‘Maar...’ Het voelt alsof al het bloed uit mijn hoofd wegtrekt. ‘Wacht. Wat?’

‘Voordat je moeder en ik een relatie kregen, woonde ze samen met Roan. Het is een lang verhaal met alleen maar verliezers. Het doet er ook niet meer toe. Maar waar het om gaat, is dat er redenen waren om je de brief van je moeder niet te geven.’

‘Natuurlijk waren er redenen,’ haast ik me te zeggen. Ik wil niet dat hij zich schuldig voelt over die stomme brief. Ik weet niet eens of ik wel wil weten wat haar redenen waren om me achter te laten, want geen enkele reden is goed genoeg.

Ik duw mezelf omhoog uit mijn stoel en loop op mijn vader af.

‘Weet je, ik hoef die brief helemaal niet te lezen.’

‘Om eerlijk te zijn weet ik niet eens waar die brief is,’ zegt hij, met een glimlach die zijn ogen niet bereikt. Natuurlijk niet. Zijn moeder is net overleden, en het enige waar we het over hebben is de grote liefde die zijn hart heeft gebroken.

‘Maakt niet uit, pap. Het is niet belangrijk.’ Ik pak zijn hand vast, terwijl Henriëtte de kamer binnenstapt en op ons afloopt. Haar hakken maken een zacht tikkend geluid op de mahoniehouten vloer. Ik wil haar begroeten, maar mijn lichaam bevriest als ik zie dat ze een kleine, witte envelop tussen haar vingers houdt.

4

Nu

Keet

Nova is naar de avondwinkel gefietst en heeft een uitgebreide borrelplank voor ons klaargemaakt, die ze nu vooral zelf aan het opeten is. We zijn al sinds de kleuterklas bevriend. Inmiddels wonen we, vanwege de woningcrisis, al ruim twee jaar samen in een superklein en doorgaans vrij rommelig huurhuis in het centrum van Den Haag. Natuurlijk hebben zowel mijn oma als mijn vader aangeboden om een huis voor me te kopen, maar dat heb ik afgeslagen. Ik wil op mijn eigen benen staan. Mijn doel is om ooit mijn eigen huis te kunnen kopen – niet eenvoudig met de huidige huizenprijzen – maar tot die tijd woon ik hier met Nova.

Haar oplossing voor ieder probleem is vrij simpel: eten. Daar maak ik doorgaans dankbaar gebruik van.

Bijna in trance staar ik naar de brief van mijn moeder, die als een doos van Pandora op de salontafel ligt.

‘Wil je dat ik hem eerst lees?’ biedt Nova aan. Haar vingers bewegen al naar de envelop.

‘Ik weet eigenlijk niet of ik hem wel wil lezen.’

‘Huh? Waarom niet?’ Ze propt nonchalant een paar cashewnoten in haar mond. Haar relatie met haar moeder is perfect. Soms lijken ze eerder twee zussen dan moeder en dochter. Ik roep altijd heel hard dat ik geen moeder nodig heb, maar diep vanbinnen voelt het toch alsof er een gat in mijn hart zit.

‘Om eerlijk te zijn ben ik bang dat het me alleen maar verdrietig maakt, en ik voel me al slecht genoeg. Wat nou als...’ Mijn stem verstomt. ‘Wat nou als ze schrijft dat mijn vader mijn biologische vader niet is?’

Nova slaakt een ingehouden kreet. *‘Excuse me?’* Heb ik iets gemist?

Ik haal diep adem. ‘Mijn vader heeft me verteld dat mijn moeder iets

met mijn oom Roan had voordat hij met haar ging samenwonen. Sterker nog, hij zei dat oom Roan eigenlijk haar grote liefde was.' Nu ik die woorden hardop uitspreek, voelen mijn handpalmen ineens klam aan.

'Wat? Dat meen je niet. Dus je moeder had eerst iets met de broer van je vader? Intrigerend.'

Ze prikt in een olijf en steekt hem in haar mond. 'En dit hoor je nu pas?' vraagt ze met haar mond vol.

'Tja, je weet toch dat oom Roan een verboden onderwerp is?'

'Stel je voor dat je oom eigenlijk je vader blijkt te zijn. *Ouch.*' Ze reikt naar de envelop. 'Je moet die brief lezen.'

Misschien heeft ze gelijk. Stiekem brand ik van nieuwsgierigheid, maar tegelijkertijd zou ik die brief het liefst in onze uitpuilende vuilnisbak gooien. Ik ben doodsbang voor de inhoud.

Met een langzame beweging neem ik de envelop van haar over. Mijn kaak staat inmiddels strak van de stress.

Als ik de envelop omdraai, realiseer ik me dat hij helemaal niet is dichtgeplakt. Zou mijn oma de brief al gelezen hebben?

'Lees nou,' dringt Nova op een samenzweerderig toontje aan.

Ik tel zachtjes tot drie. Met een hevig bonkend hart trek ik de brief eruit en begin te lezen.

Lieve Keet,

Lief, mooi meisje van me. Wat ben je al groot geworden. Er is geen plek op aarde waar ik nu liever zou zijn dan bij jou.

Je bent gelukkig, dat is voor mij het allerbelangrijkste. Je bent in goede handen bij je vader en je oma. Ik hoop dat ik je ooit kan uitleggen waarom ik moest gaan. En dan hoop ik dat je het me kunt vergeven. Het spijt me dat ik niet de moeder ben die ik zo ontzettend graag had willen zijn. Het leven is soms ingewikkeld en verwarrend, met uitdagingen die groter zijn dan we aankunnen.

Neem alle tijd die je nodig hebt, mijn lieve, mooie Keet. Neem de ruimte om te groeien, te ontdekken, om te zijn wie je wilt zijn. En als je er klaar voor bent, dan zal ik er voor je zijn.

*Tot die dag zal ik, van een afstand, zielsveel van je houden.
Ik mis je meer dan woorden kunnen uitdrukken. Ik wacht op je.*

*Met heel mijn hart,
Mama*

‘Keet? Wat staat erin? Gaat het wel?’ vraagt Nova, terwijl ze haar hand op mijn rug legt en de brief van me overneemt. ‘Mag ik hem lezen?’ Ze wacht mijn antwoord niet af. Ongeduldig glijden haar ogen over de handgeschreven zinnen. ‘Maar dit is een supermooie brief, toch? Ben je niet blij?’

‘Blij?’ antwoord ik met trillende stem. ‘Begrijp je dan niet wat dit betekent?’ Voor een kort moment sluit ik mijn ogen en zie mijn vader en oma voor me. ‘Ik denk al heel mijn leven dat mijn moeder is vertrokken en nooit meer naar me heeft omgekeken. Ik denk al heel mijn leven dat ze spijt van me had. Dat ze het liefst abortus had laten plegen. En nu...’

Ik breng mijn hand naar mijn mond terwijl een zure smaak vanuit mijn keel omhoogkomt. Waarom hebben mijn vader en oma deze brief in vredesnaam voor me achtergehouden?